

[Alsing Andersen.]

at de daværende ministre havde lov til at føle deres samvittighed i orden ved uden hensyn til konsekvenser, som de anså for farlige for landet, at foretage store indkaldelser og andre militærforanstaltninger blot under henvisning til folketingets beslutning, der var truffet, 2½ måned før denne situation kunne forudses? Hvis vi havde handlet således, da kunne man med rette have beskyldt os for at dække os bag folketinget og for at have handlet uforsvarligt ved ikke at tage vort personlige ansvar. Jeg tør roligt sige, at intet medlem af den daværende regering opfattede sin stilling i de alvorlige dage så bekvemt. Jeg tør også sige, at næppe noget medlem af folketinget den 19. januar forestillede sig, at den beslutning, de stemte for, skulle være ubetinget bindende for, hvad der skulle foretages, når der blev tale om den nyere histories lumskeste overfald, foretaget af verdens stærkeste og mest hensynsløse militærmaskine.

Hvis vi havde handlet anderledes, end vi gjorde, og derved ganske hensigtsløst havde bragt Danmark og det danske folk ud i langt større ulykker end dem, vi har oplevet, ærede medlemmer, da kunne man med rette have anklaget os for fejl og ansvarsløshed, og jeg er såmænd heller ikke i ringeste tvivl om, at der nok skulle have rejst sig stærke røster herfor.

Derfor vil vi, der endnu lever, ikke stiltiende, men med god samvittighed overfor historien møde angreb fra politiske modstandere i denne sal.

Vi ved nemlig, at vi i disse tunge dage traf vore beslutninger ud fra en ærlig overbevisning om, hvad der tjente Danmark og det danske folk bedst.

Bøgholm: Den tale, vi lige har hørt, kan næppe siges at modsvare alvoren i den sag, der er til behandling. Jeg skal derfor kun gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Alsing Andersens tale. Det forekommer mig, at det ærede medlem ganske glemte, at flåden ved siden af den opgave at påse, at tekniske neutralitetskrænkelser ikke fandt sted, også havde en forsvarsopgave.

Den tale, vi har hørt, gav i hvert tilfælde ikke mig det indtryk, at en stærk og begivenhederne overlegen vilje herskede i de to

militære ministerier. Den gav mig det indtryk, at den selvstændige vurdering af begivenhederne, som den socialdemokratiske ordfører (Poul Hansen [Kalundborg]) talte om i går, ganske manglede i de militære ministerier, hvor man syntes at have indskrænket sig til at registrere andres afgørelser. Derimod var man måske mindre ferm til at registrere de mange tegn på den besættelse af landet, der nærmede sig.

Det hed i nogle optegnelser af dr. Munch under datoen den 7. april, at forsvarsministeren efter at have indhentet oplysninger meddelte, at alt syntes fuldstændig roligt. Dertil svarede det ærede medlem hr. Alsing Andersens egen beretning; men er forholdet da dette, at den danske efterretningstjeneste har svigtet i dagene op under den 9. april? Enhver, der har haft lejlighed til at gennemgå dokumenterne i denne sag, vil jo vide, at dette aldeles ikke er tilfældet. Oberst Lunding har både i sin trykte redegørelse og i sine udtalelser overfor kommissionsdomstolen givet meddelelse om, hvorledes han lige fra morgentimerne den 3. april har haft underretning om de tyske troppebevægelser mod nord. Mellem den 5. og 9. april var obersten i forbindelse med generalstaben mellem 8 og 10 gange i døgnet og altid med samme melding, men den danske forsvarsminister mente den 7. april at kunne meddele, at alt var roligt!

Den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), sagde i går, at 19. januar-erklæringen udelukkede en forhåndsbeslutning om, at der ikke skulle kæmpes, men alt tyder på, at udenrigsminister Munch for sit vedkommende havde besluttet, at der ikke skulle kæmpes, og at forsvarsministeren handlede eller måske netop ikke handlede ud fra samme opfattelse. Det er ikke unaturligt, at der også under denne debat har været gjort hentydning til det såkaldte Rostockmøde. Jeg har haft lejlighed til en nøje gennemgang af de tyske dokumenter, og det er min bestemte opfattelse, at der i det foreliggende materiale intet er, der blot kan sandsynliggøre et Rostockmøde. Hvis sådanne aftaler var blevet truffet, kunne det vel ikke undgås, at de på den ene eller den anden måde ville have påvirket de tyske forberedelser til besættelsen af Danmark, men der er jo fra tiden omkring midten af